λησε πιά, μὰ παραπονεμένο ἄρχισε νὰ τραγουδῆ. Καὶ σώπασε τότες ἡ δάφνη καὶ νέκρωσε τ' ἀγέρι καὶ στάθηκεν ἡ βαριὰ καὶ βάρβαρη τοῦ τζίτζικα φωνή.

Ἡ ἁρμονία τοῦ σκοποῦ χύθηκε γύρω καὶ μάγεψε τὴ δάφνη καὶ χάδεψε τ' ἀγέρι καὶ νίκησε τὴν παρατονία καὶ τὴν ταραχή. Καὶ τραγουδοῦσε τὸ φλῶρι... καὶ τραγουδοῦσε μὲ πάθος τῆς Ἀγάπης τὸν ἀθάνατο ψαλμό. Κάθε στροφὴ καὶ στεναγμός, κάθε ἀντιστροφὴ καὶ δάκριο. Ἕνας βάτραχος μέσ' στὸ θολωμένο νερὸ ζούλεψε τὸ φλῶρι. Τὸ ζούλεψε κι ὁ τζίτζικας καὶ κάτι τσιροπούλια τὸ ζούλεψαν κ' ἐκεῖνα. Καὶ τότες ἄρχισαν οἱ ἄγριες φωνές, τὰ λαρυγγίσματα τὰ ξεσκισμένα καὶ τράξαν οἱ βάρβαρες ᾠδὲς τὴν ἁρμονία τοῦ σκοποῦ.

Τὸ φλῶρι δὲ βάσταξε τὴν ἄγρια βεβήλωση καὶ πέταξε ψηλά. Στὴ θέση του πῆγε καὶ χώθηκε τὸ τσιροπούλι· ὁ τζίτζικας πῆγε καὶ κάθησε περήφανος στὸν κορμὸ τῆς δάφνης· ὁ βάτραχος καταχάρηκε κι ἀπ' τὴν πολλὴ χαρά του κακάρισε δυνατά. Σὲ λίγο ἔκαμε κι ἕνα μακροβοῦτι στὰ θολωμένα τὰ νερά... Κάποιος, καθισμένος στὸν ἴσκιο τῆς δάφνης, τὰ εἶδε καὶ τἄκουσεν ὅλα.

— Ποιός τάχα μπορεῖ νὰ διῆ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸ μίλημα τῆς δάφνης, νὰ νοιώσῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ πουλιοῦ ;...

Γύρισε δακρυσμένος κι ἀκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ φλῶρι ψηλά, ὡς ὅτου χαθῆκε στὰ αἰθέρια, κάτι συλλογίσθηκε καὶ πικραμένος μουρμούρισε : *Μαῦρες ἀλήθειες !*

Βόσπορος. *ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΛΤΑΣ*

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Νουμᾶς» παύει προσωρινὰ γιὰ νὰ ξεκουραβγεῖ ὕστερ' ἀπὸ τέσσερεις βδομάδες, στὶς 5 τοῦ Τρυγητῆ. Ἔτσι ξεκουράζονται ὅλοι, καὶ οἱ συνεργάτες μας καὶ οἱ ἀναγνώστες μας.

— Οἱ συντρομητάδες μας δὲν ἔχουνε νὰ χάσουν τίποτα, γιατὶ λογαριάζουμε, ἅμα ξαναρχινησουμε, νὰ βγάλουμε μερικὰ φύλλα δωδεκασέλιδα, δημοσιεύοντας στὶς τέσσερεις παρακατιστὲς σελίδες συνέχεια τῆς «Ἄρρωστης Δούλας».

— Ἐπειδὴ ἔγινε κάποια ταχυδρομικὴ ἀταξία μὲ τὰ φύλλα ποὺ στείλαμε στὴν Πόλη, ξαναστείλαμε τοὺς ἀριθμοὺς 244, 246, 248, 249 καὶ 250 καὶ οἱ φίλοι ποὺ κρατάνε σειρὰ μποροῦνε νὰν τοὺς ζητήσουνε στοῦ Φωτιάδη τοῦ γιατροῦ (Aga Hamam, No 46, Péra).

— Τώρα κανονιστήκανε τὰ πράματα καὶ τὸ φύλλο θὰ πηγαίνει ταχτικὰ πιὰ στὴν Πόλη.

— Ὁ Φυτίλης τύπωσε σὲ ὄμορφο φυλλάδιο τώρα τελευταῖα τὶς «Παλιὲς Ἁμαρτιες» του, ποιήματα....στὴν ὑμήν τονὲ βλάψῃ. Νὰ μοῦ τὴ φέρῃς καὶ τῆς τὸ ξαναράβουμε. Ἀφτὰ γίνουνται καθε μέρα».

Μόλις πρότεξε ὁ Ἀντρέας στὰ τελεφταῖα λόγια τοῦ Κλυζιοῦ, τὸν ἀποχαιρέτησε, φώναξε ἁμαξά, χύθηκε στάμαξι, γύρισε μανι μανι, ἀνέβηκε στῆς Κατινούλας νὰ δῆ, τὴν εἶδε ποὺ κοιμότανε, ἡσύχασε λιγάκι, κατέβηκε στὸ ἐργαστήρι του, ἄνοιξε τὸ σερτάρι, τράβηξε ἀπὸ μέσα τὰ περσινα του σημειωματάρια, ἔψαξε, ἀντίγραψε, συναίριαζε μερομηνίες. Ἤθελε ἀποδειξῆ ὁ κανονικὸς ὁ ἄθρωπος. Καὶ τὴ βρῆκε. Σωστά, σωστα ! Σωστὰ τοῦ τὰ ξήγησε ὁ Κλυζιούς. Μάλιστα ! Τὴ διφτέρα, δεκάξη τοῦ Γενάρη, τὸν περασμένο τὸ χειμώνα, βγαζει ὁ Ἀρτὸς τὸ χταπόδι Καὶ τί ὥρα ; Ἡ ὥρα ἕξη τὸ βράδι,πὲς τὴ νύχτα, δηλαδὴ μὲ τὸ φῶς τῆς λαμπας, χωρὶς νὰ τὴ χλωροφορμίσῃ. Νά, ἡ Ἄννα κι ὁ Ἀντρέας τὴ βαστούσανε τὴν καημένη. γιὰ νὰ μὴ σκλέβῃ, ἐνῶ τὴν ἔκοφτε. Δὲν τοῦ ἔφτασε. Τὶς εἴκοσι τέσσερεις, τρίτη πρωί, δέφτερο κόψιμο καὶ πάντα νὰ τὴ βαστοῦνε ἡ Ἄννα κι ὁ Ἀντρέας. Τὴ δεφτέρα τριάντα, ὁ Ἀντρέας, ἀφοῦ μίλησε μὲ τὸν Ἀρτό. ἀφοῦ δοκιμάσανε τὸ ἕνα καὶ τἄλλο. ἀφοῦ καταλάβανε πὼς κάτι πρέπει νὰ κάμουνε, ὁ Ἀντρέας πάει κι ἀγο-

περκαθαρεύουσα, συντροφεμένα μὲ τὴν περίεργη αὐτὴ σημείωση·

«Εἶχα καμιὰ ἑκατοστὴ σονέτα, κομπόσα ποιηματάκια καὶ διηγήματα καὶ ἕνα δίβλεν μυθιστόρημα στὴν καθαρέβουσα. Τὴ μιὰ νὰ τὰ μαζέψω νὰ τὰ τυπώσω, τὴν ἄλλη νὰ τὰ διορθώσω, ἀρχισε νὰ κίστένουμαι κεγώ τὴν ὀμορφιά της δημοτικήματος καὶ τὴ νεφελὰ της καθαρέβουσα καὶ νὰ τὰ συχαθῶ ἑδῶ πολές Κείμαστες ! Κάπου κάπου καὶ στίχοι ὄμορφοι Μὰ τέχνη, ζωντανάδα, δύναμη — τίποτα !

Τέλος ἀποφάσισα καὶ τὰ ξέσκιστα

Ἀφτὰ τὰ δώδεκα σονέτα τὰ τυπόνω γιὰ ἐνθύμιση τῆς ἁμαρτωλῆς ἐκείνης καθαστικῆς ἐποχῆς.

Εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ποὔγραψα στὴν καθαρέβουσα.

Πίλη τσιαντεμιά του Λάη 1907»

— Τώρα ποὺ διαβάστετε τὴ σημείωση, μπορεῖτε νὰ καλοχωνέψετε κ' ἕνα σονέτο του·

«Τὴν νύχτα εἰς τὸ δάσος τῶν πιτύων
εἰς δεῖπνον μὲ ἐκάλεσε τὸ φάσμα·
εἰς τὸ φρουμοι παρέθετο τὸ χάσμα
ἐδέσματα ὀστέων καὶ σαρκίων.

Καὶ εἶπε—Λάβε, πιεστέ, τὸ πτύον
καὶ φάγε ἐγκεφάλου μέγα κλάσμα.
Θεσπέσιον νὰ ψάλλῃς θέλεις ᾆσμα ;
εἰς τοῦτο πίε αἷμα τὸ κρανίον.

Ἰδοὺ νεφροὶ καλοὶ καὶ σπλὴν ἡδεῖα,
γλυκεῖα γλῶσσα, τουφερὰ καρδία,
τὰ χείλη καὶ τὰ ὄμματα τὰ ἀγαπητά σου...

Κορέσθητι, μεθύσθητι, κοιμήθου ! ...
Ὁ τάφος οὗτος εἶναι ἡ ζωή σου·
αὐτὰ εἶναι οἱ σάρκες τὰ ὀστᾶ σου !...»

— Πρέπει νὰν τὸ μολογήτετε πὼς οἱ στίχοι τοῦ Φωτίλη εἶναι ὡραιότεροι ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ Κλέωνα τοῦ Ραγκαβῆ Καλύτερα ὅμως νὰν τὰ ξέσκιζε κι αὐτό. Ἔτσι ἡ θυσία του θἄτανε πιὸ καλοδεχούμενη στὶς Μοῦσες.

— Ὁρίστε καὶ μιὰ ἐκλογικὴ ἀνεκδοτογραφία ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος Ὀριγώνη στὶς πρακτικὲς τῶν ἐκλογῶνε γράφει πάντα τὄνομά του μὲ ω, δηλ. Ὠριγώνης γιὰ νἄργεται ἡ κάλπη του τελευταία στὴ σειρὰ γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ὅλοι τοὺς ξέρουμε.

— Ὅταν εἶναι πολλὲς κάλπες, στὶς τελευταῖες κουράζεται πιὰ ὁ ἐκλογέας καὶ δὲν ψηφίζει· καὶ ἀντὶ αὐτός, ψηφίζουν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ κάθε ὑποψηφίου, ρήχνοντας ὅλους τοὺς ψήφους στὸ «Ναί».

— Ὁ Ὠριγώνης νὰν τὸ δεῖτε θὰ βγεῖ πάλι ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ τουτο θαν τὸ χρωστάει σ' ἕνα ω ποὖναι καὶ ὁ καλύτερος κομματάρχης του.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. *Ν. Βελ.* Γιατί δὲ μᾶς τὸ στέλνεις ἀλάκιρο ; Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ κρίνουμε καλύτερα.—κ. St. Louis. Ἀνάγκη νὰ μάθουμε πρώτα τόνομά σου.—κ. *Ε. Σε.* Γιὰ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» θὰ γράψει ὁ Ἕρμονας. Μπορεῖ νἀργήσει λίγο ἀκόμα, μα δὲ βλάφτει.

ράζει σὲ εἰδικὸ μαγαζὶ κάποιο ἀντικείμενο ποὺ χρησιμεύει μόνο καὶ μόνο γιὰ τέτοιες ἀκράτειες καὶ που δὲν τὸ χρειαστήκε ποτέ της ὡς τὰ τότες ἡ Κατινούλα. Θὰ πῆ πὼς ὡ: τὰ τότες, ὡς τὸ χειρούργημα ἐκεῖνο, ἀκράτεια δὲν εἶχε. Ὁρίστε λοιπὸν κ' ἡ ἀπόδειξη που γύρεβε, τρανή ! Ὁ ἀτυνείδητος ! Ὁ ψέφτης ! Ὁ ὑποκριτής ! Καὶ τ' σόντα, παρακαλῶ, γιατὶ νὰ τῆς τὴν καθίσῃ προφασίζοντας χίλιες δυὸ ἀσύστατες ἀνοησίες ; Γιατὶ φοβήθηκε ὁ ἀθεόφοβος καμιὰ φλόγωση, ἅμα ἔννοιωσε τί κατάφερε καὶ θέλησε νὰ πλοττατεψῃ τὸ δέρμα τὸ τρυφερό, τὸ πονεμένο μήπως καὶ σταξῃ ἀπανω του φαρμακι! Ὁ μακελλαρης!Βεβαια,μπορεῖ καὶ τοῦ πιὸ πιδέξιου χειρούργου τὸ χέρι νὰ γλιστρήσῃ.Μὰ δὲν τὸ λές:Δὲν ἔρχεσαι νὰ βουήσῃς ἕνα ἡμάρτο: Νὰ σκεφτοῦμε τουλαχιστο γιὰ τὰ μέσα,νὰ διορθώτουμε τὸ κακό: Τίποτα. Σωπαίνει καὶ σωπαίνει καὶ σωπαίνει Βουβάθηκε μονομιᾶς καὶ σοῦ ξεφουρνίζει παραμύθια, ἐπειδὴ γιατρὸς δὲν εἶσαι καὶ δὲν ξέρεις. Ἀμέ, ὁ ἄλλος μὲ τἄσπρα του τὰ μαλλιὰ, μὲ τὰ μάβρα του τὰ ροῦχα.μὲ τὴ μούρη του τὴ σοφολογιώτατη. ὁ παινεμένος ὁ δασκαλος τοῦ Ἀρτοῦ, ποὺ νὰ τονὲ χαίρεται τὸ μαθητή του, ὁ Γκαρνιέρης σωπαίνει κι ἀφτός, γιὰ νὰ

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντίκρυ στὴ Βουλή), πουλιοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα καὶ 1,25 φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, τἀκόλουθα βιβλία : τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὄνειρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΑΗ «Ἥλιος καὶ Φεγγαρι»—τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ Ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννητρα—τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης»,«Μαζώχτρα καὶ Βρουκόλακας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οἱ σκιές μου»—τοῦ Χ. ΑΝΓΡΕΑΔΗ «Ὁ Μέγ' Ἀλέξανδρος»—τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «Τὸ Ἀνεχτίμητο» (δράμα —τοῦ ΠΑΛΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα» —τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινουρια» —τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ»—τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι» καὶ «Ὁ Ἄσωτος» (δράματα)—τοῦ ΑΟΓΓΟΥ «Δάφνης καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτεριδη)—τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περγιαλίτη)—τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη)

Η ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλεξ. Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάντρας Παπαμόσχου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. χρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Ἴαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι»—«Τρισεύγενη» —«Γράμματα»—«Ἀσάλευτη Ζωή», 6 δρ. ἀντὶς 12 ποὺ πουλιοῦνται στὰ βιβλιοπωλεῖα Γιὰ τὶς ἐπαρχίες 6,50 καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ 7 φρ. χρ. δίχως ἄλλο ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά

Τοῦ ΙΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα.» δρ. 2.

Τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ Πλουτολογία (Δρ. 1) Κριτικὴ τοῦ ἄδολου λογισμοῦ τοῦ Κάντ (δρ. 1) — Τὸ δατμολογικὸ ζήτημα στὴν Ἀγγλία (λεφτὰ 50).

Τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ σαλονιοῦ καὶ οἱ δυὸ θάνατοι δρ. 3

Τοῦ ΠΑΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ Ὁ Προσκυνητὴς δρ. 1·

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Το κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς	ο/ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μην.
	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2 1/2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	4 ἐτ
4	»	»	»	»	»	»	5 ετ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

μὴ βλάψῃ, λέει, τὸ μαθητούδι του. Κι ἂς βλάψῃ τὴν ἔρρωττη ! Μπά, καὶ τί πειράζει ; Θύμωνε, θύμωνε ὁ Ἀντρέας. Ἀταξία ὁ θυμός, μὰ ποὺ ἡ μάννα της εἶναι ἄλλη ἀταξία. Καὶ δὲν τὸ φανταζότανε, ποὺ νὰ πῆς, πὼς συνέβηκε τίποτις ἄταχτο· δική του φαντασία δὲν εἴτανε ἡ ἀλήθεια. Στὸ ἐργαστήρι του, τὴ νύχτα, πηγαινοερχότανε ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη γλιγορέβανε τὰ βήματά του, χτυπούσανε τὰ πόδια του τὸ χαλί, σήκωνε τὰ χέρια, φώναζε δυνατὰ δυνατὰ κι ὁ ἴδιος ἀποροῦσε μὲ τἄγρια τὰ λόγια ποὺ τοῦ βγαίνανε ἀπὸ τὸ στόμα, μὲ τοὺς κόκκινους λογισμοὺς ποὺ τοῦ παραδέρνανε τὰ μυαλά. Τί νὰ τοῦ κάνῃ τέτοιου φονιά ; Τὸ αἷμα του νὰ δῆ, ὅπως ἔχεσε κι αὐτὸς τὸ αἷμα τῆς Κατινούλας. Τὸ πετσί του νὰ τοῦ κόψῃ ὅπως ἔκοψε τῆς Κατινούλας. Ἀπὸ τὸν πονο του ὁ ἀδιάντροπος νὰ νοιώσῃ τὸν πόνο ποὺ ἔσπειρε τὸ σιδερό του. Εἴδεμή, πῶς θὰ καταλάβῃ ; Πῶς θὰ βασιλέψῃ στὸν κόσμο ἡ τάξη, ἂ δὲν τὸ δοκιμασῃ στὸν ἑαφτό σου, ἂν κατάσαρκά σου δὲν τὸ δοκιμαστῆς τί σοῦ κοστίζει, τί κοστίζει στους ἄλλους νὰ καταστιφῆς καὶ νὰ χαλνᾷς ; Πρέπει νὰ σὲ σουβλίσῃ καὶ σένα, πρέπει νὰ τρομάξῃς, πρέπει νὰ τσιρίξῃς, θαῤῥώντας πὼς χάνεσαι καὶ νὰ χαθῆς. Θυμότανε συναμα καὶ τὸ ὕφος ἐκεῖνο τοῦ σιχαμένου, τὸν τρόπο του τὸν πηδηχτό, μὲ τὸ μπόϊ του ἐκεῖνο τὸ τζουτζέδικο. (ἀκολουθεῖ)